

ind til Maden, svarede han ikke, og under hele Maaltidet lod han sig ikke se.

Inde i Stuen var Bordet dækket med en ren, hvid Dug og blomsterbemalede Lertallerkener. Pladsen for Bordenden var forbeholdt Emanuel. Han havde straks søgt at faa Hansine til at tage Plads ved hans Side, men han opdagede snart, at det vilde være stridende mod god Bondeskik, om Husets Datter satte sig ved Bordet, saalænge Gæsterne spiste. Saa maatte han nøjes med at nikke til hende, naar hun bar ud og ind fra Køkkenet.

Han var fuldkommen lykkelig. De Tvivlens klamme Taager, der i den lange søvnløse Nat havde lejret sig om hans Sind, var forlængst atter spredte. Han følte sig saa overbevist om sin Kærligheds Sejr over Frygt og gammel Fordom, at han syntes, alle Ting tilsmilede ham et: „Til Lykke!“

Retterne var for Emanuels Vaner ret tarvelige, og han vidste end ikke, at Risengrød og speget Flæsk med Røræg i Bønderhjem betragtedes som Højtidsmad. Aldrig havde alligevel et Maaltid forekommet ham festligere end dette. Solen kastede sine Guldskiver midt ind over Dugen, og han syntes, at han nu først var kommen rigtig ud paa Landet. Gennem Forstuedørene, der var aabnede, strøg